

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 230.195 van 13 februari 2015
in de zaak A. 199.235/XIV-35.732**

In zake : Hilde VAN HYFTE
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Peter Crispyn
 kantoor houdend te 9030 Mariakerke
 Mazestraat 16
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Binnenlandse Zaken
die woonplaats kiest bij
de Federale Politie DGS/DSJ
gevestigd te 1050 Brussel
Kroonlaan 145/A

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 18 februari 2011, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de directeur-generaal van de algemene directie Gerechtelijke Politie van de federale politie van 23 december 2010 waarbij aan Hilde Van Hyfte de zware tuchtstraf van de inhouding van wedde van 4% gedurende twee maanden wordt opgelegd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 222.290 van 29 januari 2013 worden de debatten heropend en wordt het door de auditeur-generaal aangestelde lid van het auditoraat ermee belast het onderzoek van de zaak voort te zetten.

Auditeur Marijke Van Limbergen heeft een aanvullend verslag opgesteld.

Verzoekster heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 10 december 2014.

Kamervoorzitter Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Peter Crispyn, die verschijnt voor verzoekster, en adviseur Jana Mouton, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. In het tussenarrest nr. 222.290 van 29 januari 2013 zijn de feiten als volgt uiteengezet:

“3.1. Bij arrest nr. 208.525 van 28 oktober 2010 vernietigt de Raad van State de beslissing van de directeur-generaal van de algemene directie gerechtelijke politie van de federale politie van 23 januari 2008, waarbij aan de verzoekster de zware tuchtstraf van de inhouding van brutowedde van 8% gedurende twee maanden wordt opgelegd (desgevallend te vervangen door het verrichten van bijkomende onbezoldigde prestaties gedurende 24 uur).

De relevante feitelijke gegevens voorafgaand aan dit arrest zijn uiteengezet in dat arrest.

3.2. De hogere tuchtoverheid herneemt na dit vernietigingsarrest de tuchtprocedure. Op 9 december 2010 meldt de directeur-generaal van de algemene directie gerechtelijke politie van de federale politie aan de verzoekster zijn intentie

om af te wijken van het advies van de tuchtraad. Dit geschiedt als volgt:

“4. Intentie om af te wijken van het advies van de tuchtraad

4.1 Wat de procedure betreft (rubriek 1. DE PROCEDURE van het advies)

Ik sluit mij volledig aan bij het advies van de tuchtraad.

4.2 Wat de uiteenzetting van de feiten betreft (rubriek II.1° van het advies)

Ik sluit mij NIET aan bij het advies van de tuchtraad wat het Feit 1 betreft in die mate dat dit feit NIET verder in aanmerking werd genomen in het voorstel van zware tuchtstraf in Ref 1.6; dat bijgevolg de tuchtraad niet werd geadieerd wat dit Feit 1 betreft; dat voor het overige verwezen wordt wat dit specifiek punt betreft, naar het arrest van de Raad van State in Ref 1.7;

Ik sluit mij echter aan bij de omschrijving van het Feit 2 en het Feit 3 zoals voorgesteld door de tuchtraad.

4.3 Wat het bewezen karakter en de tenlastelegging van de Feiten 2 en 3 betreft (rubrieken II.2° A en II. 2°.B van het advies)

Ik sluit mij volledig aan bij het advies van de tuchtraad.

Bijgevolg wordt het Feit 3 niet verder in aanmerking genomen.

4.4 Wat de vraag of het Feit 3 een tuchtvergrijp uitmaakt (betreft) (rubriek II.2.C van het advies)

Ik sluit mij volledig aan bij het advies van de tuchtraad.

Wat het advies nopens de tuchtstraf betreft (rubriek II.3° van het advies)

Aangezien de Feiten 1 en (...) 3 niet verder in aanmerking worden genomen bij het beoordelen van de tuchtrechtelijke verantwoordelijkheid van HINP Hilde VAN HYFTE, dient bij het bepalen van de tuchtstraf enkel worden rekening gehouden met het Feit 2.

Ik wijk bijgevolg af van het advies van de tuchtraad wat het voorstel van tuchtstraf betreft in die mate dat het voorstel van tuchtstraf van de tuchtraad verwijst naar het Feit 1 dat niet ter beoordeling was voorgelegd aan de tuchtraad.

Een lagere tuchtstraf dan deze voorgesteld door de tuchtraad dient bijgevolg in overweging te worden genomen”.

Op 17 december 2010 dient de verzoekster hierop een verweerschrift in. Hierin vraagt ze inzonderheid om mondeling te worden gehoord.

3.3. Op 23 december 2010 legt de directeur-generaal van de algemene directie gerechtelijke politie van de federale politie “voor het Feit 2 zoals heromschreven en vermeld supra 3”, aan de verzoekster de zware tuchtstraf op van de inhouding van wedde van 4% gedurende twee maanden (met de mogelijkheid deze straf te vervangen door onbezoldigde prestaties voor een duur van 12 uren).

Wat het ten laste gelegde tuchtvergrijp betreft, wordt de heromschrijving van feit 2 door de tuchtraad overgenomen. Feiten 1 en 3 worden niet verder in aanmerking genomen. Inzake het bewijs en toerekening van de feiten verwijst de hogere tuchtoverheid naar het advies van de tuchtraad wat het heromschreven feit 2 betreft en sluit zich daarbij volledig aan.

Dit is de bestreden beslissing.”

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoekster voert de schending aan van de artikelen 3 en 52 van de wet van 13 mei 1999 ‘houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten’ (hierna: de tuchtwet) en van de materiële motiveringsplicht. Zij voert aan dat de tuchtraad bij het vervullen van zijn adviserende taak dient uit te gaan van het voorstel van tuchtstraf zoals dat hem is voorgelegd en waarbij de tuchtraad zich dient te beperken tot de tenlasteleggingen die in het voorstel van tuchtstraf worden vermeld, zonder hier nieuwe feiten bij te betrekken. Zij wijst er op dat de tuchtoverheid slechts een feit heeft “weerhouden”, zijnde volgens verzoekster “het rechtstreeks betrokken te zijn geweest in een erotisch geladen discussie die uit de hand is gelopen in die mate dat fysiek geweld werd gebruikt”. Volgens verzoekster wordt o.m. “aanstootgevend gedrag”, “overmatig wijn drinken”, “flirterig gedrag”, “gebruik schuttingstaal”, het “hinderen van ambulanciers bij de uitvoering van hun taak” en “zich vernederend uit te laten tegenover één van de ambulanciers” niet in het feit van het voorstel tot zware tuchtstraf ten laste gelegd. Volgens verzoekster heeft de tuchtraad bijgevolg dit feit herschreven en is hij aldus buiten zijn bevoegdheid getreden. Door de heromschrijving heeft de tuchtraad in wezen nieuwe feiten in het tuchtdossier betrokken. Volledigheidswijze wijst verzoekster er op dat dit niet kan worden aangezien als een “herkwalificatie van de feiten”.

5. In de memorie van wederantwoord wijst verzoekster er voorts op dat in een tuchtvervolgning moet worden geoordeeld omtrent concrete feiten en niet omtrent abstracte omschrijvingen “waar te pas en te onpas een feitelijk andere invulling [aan] kan worden gegeven”.

In de laatste memorie voegt verzoekster er aan toe dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen het feitelijk relaas en de feitelijke tenlasteleggingen.

Beoordeling

6. De artikelen 3 en 52 van de tuchtwet luiden:

“Art. 3. Elke handeling of gedraging, zelfs buiten de uitoefening van het ambt, die een tekortkoming aan de beroepsplichten uitmaakt of die van aard is de waardigheid van het ambt in het gedrang te brengen, is een tuchtvergrijp en kan aanleiding geven tot het opleggen van een tuchtstraf.

Art. 52. De tuchtraad verstrekt zijn advies bij meerderheid van zijn leden. Dit met redenen omkleed advies omvat:

1° de uiteenzetting van de feiten en de toerekening ervan aan het betrokken personeelslid;

2° het antwoord op de vraag of de feiten een tuchtvergrijp in de zin van artikel 3 uitmaken voorzover zij bewezen worden geacht;

3° het voorstel af te zien van een straf, het voorstel om een zware straf op te leggen of het voorstel om een lichte straf op te leggen.

De tuchtraad kan hierbij een andere kwalificatie van de feiten voorstellen dan die in het inleidend verslag is opgenomen, alsook een andere straf voorstellen dan die welke oorspronkelijk door de hogere tuchtoverheid werd voorgesteld.”

7. De opdracht van de tuchtraad bestaat erin advies te geven over een voorstel van tuchtstraf dat hem wordt voorgelegd. Dat voorstel, en inzonderheid de tenlasteleggingen die erin worden vermeld, begrenst de bevoegdheid van de tuchtraad. De tuchtraad kan geen nieuwe feiten in het tuchtdossier betrekken.

De tuchtraad mag aldus wel tuchtvergrijpen herformuleren die door de tuchtoverheid in haar voorstel van tuchtstraf in aanmerking waren genomen. Uit artikel 52, eerste lid, 1° van de tuchtwet volgt ook dat hij de feiten, zoals omschreven in het voorstel van (zware) tuchtstraf, kan heromschrijven in het licht van de hem beschikbare gegevens, zolang deze (her)omschrijving geen uitbreiding betreft van de ten laste gelegde feiten.

8. Anders dan wat verzoekster meent, zijn de haar ten laste gelegde feiten in de loop van de procedure niet gewijzigd. Uit een vergelijking van de tuchtfeiten in aanmerking genomen in het voorstel van tuchtstraf en in het deel van het advies van de tuchtraad dat de hogere tuchtoverheid overneemt (feit 2), blijkt dat het gaat om dezelfde feiten die door de tuchtraad worden geherformuleerd en gepreciseerd in het licht van het gevoerde onderzoek. Er is niet aangetoond dat de feitelijke grondslag van de tuchtvordering werd gewijzigd.

9. Het eerste middel is niet gegrond.

B. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

10. Verzoekster voert de schending aan van het recht van verdediging en van het recht op een tegensprekelijke procedure zoals voorzien in de tuchtwet en meer bepaald voortvloeiend uit artikel 29 van de tuchtwet. Zij meent dat haar recht van verdediging manifest is geschonden omdat haar recht om op grond van artikel 29 van de tuchtwet zich in elke stand van de procedure te laten bijstaan door haar tuchtverdedigers, niet werd gerespecteerd. Zij meent dat die gang van zaken niet kan worden getolereerd. In eerste instantie werd de precieze datum waarop de onderzoeksverrichtingen zouden geschieden vastgelegd in overleg met de tuchtverdediger. Naderhand besliste de tuchtoverheid deze datum eenzijdig te verleggen, zonder overleg of communicatie met de tuchtverdediger. Eens de tuchtoverheid werd geconfronteerd met het gegeven dat net deze uitgestelde datum voor de tuchtverdedigers onmogelijk realiseerbaar is, blijft zij bij haar verschuiving. De naar voren geschoven motivering kan onmogelijk van aard zijn het recht van verdediging te fnuiken. Er blijkt uit niets dat er tussen 5 en 8 november 2007 met betrekking tot wie dan ook “plots” een dienstnoodwendigheid in hoofde van een collega bleek. Teneinde er bij te blijven dat de handelingen zullen worden gesteld op 21 november 2007, stelt de tuchtoverheid dat zulks gebeurt om reden van enerzijds de “dringendheid gezien de stand in de

tuchtprocedure” en anderzijds dat de “noodzakelijke verlofplanning van geconvoceerde burgers ongewijzigd dient te blijven”. Zij bekritiseert de aangevoerde dringendheid en stelt dat dit geen geldige reden van verschoning kan zijn omdat er in eerste instantie nog tijd genoeg was en de tuchtverdediger geen enkele beperking vooropstelde wat de te bepalen datum betreft en omdat daarenboven, indien de resultaten slechts laattijdig konden worden aangebracht, de tuchtoverheid nog steeds de mogelijkheid had een uitgestelde zitting te bepalen.

11. In de memorie van wederantwoord betoogt verzoekster dat zij pas op 12 november 2007 werd verwittigd dat op 8 november 2007 was beslist de datum te wijzigen. In deze optiek is het volgens haar niet verwonderlijk dat haar verdediging slechts op 16 november 2007 kon reageren. Dat voorts het schrijven van 16 november 2007 de verwerende partij pas bereikte op 19 november 2007 ligt alleen aan haar administratie. Volgens verzoekster draagt de verwerende partij de schuld: had zij zich de moeite getroost bij de vastlegging van de datum om in contact te treden met de tuchtverdediger, dan was onmiddellijk een passende datum gevonden. Volgens haar was enkel de 21ste november 2007 niet passend.

In de laatste memorie voegt verzoekster er aan toe dat nadat zij kennis kreeg van de gewijzigde datum, de verdedigers ter kennis hebben gebracht dat de nieuwe datum hen niet paste. Zij deden dit bij faxbericht van 16 november 2007, “een faxbericht dat dan evident ook op die dag is ontvangen door de tuchtoverheid”. De tuchtoverheid verwijst zelf in haar brief naar het “faxbericht vsoa dd. 16-11-2007”. Tot slot voert zij aan dat het gegeven dat zij naderhand de gelegenheid had de schriftelijke neerslag van deze verhoren te bekritisieren geenszins volstaat.

Beoordeling

12. Het recht van verdediging impliceert het recht van het tuchtvervolgde personeelslid om zich te laten bijstaan door een raadsman. Dit geldt des te meer nu het eveneens geschonden geachte artikel 29, eerste lid, van de

tuchtwet bepaalt dat het personeelslid zich “in elke stand van de procedure” mag laten bijstaan of vertegenwoordigen door een verdediger.

13. Uit de gegevens van de zaak blijkt dat de tuchtraad in zijn tussenadvies van 17 oktober 2007 in toepassing van artikel 49, tweede lid, van de tuchtwet, het uitvoeren van bijkomende onderzoeksmaatregelen gelastte, alsook verzocht de administratieve processen-verbaal van de verhoren mee te delen aan de tuchtraad binnen de 45 dagen na ontvangst van het tussenadvies. Voorts stelt de tuchtraad de zaak voor verdere behandeling vast op 18 december 2007. Ook blijkt uit het administratief dossier dat de verwerende partij met een nota van 5 november 2007 aan verzoekster meedeelde dat op 19 november 2007 vanaf 9 uur zal worden overgegaan tot de uitvoering van de gelaste onderzoeksverrichtingen. Op 8 november 2007, door verzoekster “voor kennisneming” ondertekend op 9 november 2007, meldt de verwerende partij dat de op 19 november 2007 “geplande getuigenverhoren niet kunnen doorgaan gezien dwingende dienstnoodwendigheden van één der te verhoren partijen” en dat “de getuigenverhoren [...] om deze reden [zullen] worden afgenomen op woensdag 21 november 2007 vanaf 09.00 uur [...]”. Met een brief van 16 november 2007 melden de tuchtverdedigers van verzoekster dat “in tussentijd de agenda’s van de verdedigers [...] op elkaar werden afgestemd” en dat “de verdedigers [...] in de tussentijd andere verplichtingen hebben vastgelegd op datum van 21 november 2007 en bijgevolg onmogelijk op de hoorzitting van 21 november 2007 aanwezig kunnen zijn”. Aangezien verzoekster “uitdrukkelijk heeft gevraagd om aanwezig te zijn op de hoorzitting in het bijzijn van haar verdedigers” en “overwegende het recht op verdediging”, vragen verzoekster en haar verdedigers “om bovenvermelde redenen”, “de hoorzitting van 21 november 2007 te verplaatsen op een andere datum”. Op 19 november 2007 antwoordt de verwerende partij dat de getuigenverhoren worden afgenomen op woensdag 21 november 2007 vanaf 9 uur en de loop van de voormiddag omvatten, motiverende dat er noodzaak is aan dringendheid gezien de stand van de tuchtprocedure, het feit dat alle mogelijke maatregelen zijn genomen bij de chefs om verzoekster te laten aanwezig zijn en het

gegeven dat de noodzakelijke verlofplanning van geconvoceerde “burgers” ongewijzigd dient te blijven.

14. In beginsel heeft de tuchtrechtelijk vervolgte persoon geen inspraak bij het vaststellen van de datum waarop de door de tuchtraad bevolen onderzoeksverrichtingen zullen worden gesteld. De hogere tuchtoverheid of haar afgevaardigde beslist daar zelf over, rekening houdend met de te stellen handelingen en de aard ervan en het door de tuchtraad opgelegde tijdspad.

Het komt, in voorkomend geval, ook aan deze overheid of zijn afgevaardigde toe, om zoals in het voorliggende geval, eenzijdig de initieel voorziene datum waarop de onderzoeksverrichtingen waren gepland, te wijzigen.

Geconfronteerd met een vraag van de tuchtrechtelijk vervolgte persoon tot uitstel of verplaatsing van deze datum, is het evenzeer de tuchtoverheid die beslist om al dan niet op deze vraag in te gaan.

15. De enkele wijziging door de tuchtoverheid van de datum waarop de onderzoeksverrichtingen plaatsvinden, noch het gegeven dat ter zake geen overleg is gepleegd met tuchtverdediger(s), schenden aldus op zich niet het recht van verdediging. Schendt evenmin op zich het recht van verdediging, het enkele feit dat de overheid het daarop volgend verzoek door verzoekster of haar tuchtverdediger(s) tot verplaatsing van deze datum weigert. Voorts is, gezien vanuit de beoordeling van het recht van verdediging, de reden die de overheid noodzaakt tot verplaatsing van de initiële datum, of tot weigering om in te gaan op het verzoek tot verplaatsing, op zich niet relevant.

16. Op een verzoeker, die zich beroept op de schending van het recht van verdediging, rust een stelplicht. Het komt hem toe aan te tonen dat *in concreto* de gelaakte handeling van de tuchtoverheid - te weten de eenzijdige wijziging van de datum en de weigering in te gaan op een daaropvolgend verzoek tot wijziging - zijn recht van verdediging heeft miskend. Voorts rust op een tuchtrechtelijk

vervolgde ambtenaar die zich, zoals te dezen, beroept op het recht van verdediging en daartoe een verzoek richt tot de hogere tuchtoverheid of zijn afgevaardigde waarin hij om eigen redenen vraagt af te wijken van wat vooraf werd beslist in verband met de datum waarop de onderzoeksverrichtingen plaatsvinden, de rechtsplicht tot diligent handelen.

Het wordt in de eerste plaats niet betwist dat de door de tuchtraad bevolen onderzoekshandelingen ook het verhoren en confronteren bevat van niet tot de politiediensten behorende personen. Deze vallen niet onder de verplichting tot medewerking bepaald in artikel 25 van de tuchtwet. De met het bijkomend onderzoek gelaste overheid kan derhalve ten aanzien van deze personen geen dwang uitoefenen. Zoals in de voormelde brief van 19 november 2007 is gesteld, komt het de Raad van State derhalve aannemelijk voor dat bij de bepaling van de verhoordatum, met de (verlof)planning van deze personen rekening moet worden gehouden. Voorts wordt ook niet betwist dat binnen de politiediensten de nodige interne werkafspraken werden genomen opdat verzoekster aanwezig kon zijn op de nieuw vastgestelde verhoordatum.

In deze feitelijke context, stelt de Raad van State evenwel vast dat, anders dan wat verzoekster betoogt in haar memorie van wederantwoord, uit de overgelegde stukken blijkt dat verzoekster reeds op 9 november 2007 kennis had van de nieuwe datum van 21 november 2007. Pas met een brief van 16 november 2007 verzoeken haar tuchtverdedigers de nieuw vastgestelde datum te verplaatsen. Verzoekster geeft hierbij geen toelichting waarom zij zo lang heeft getalmd met het vragen van verplaatsing van de geplande datum, noch stelt zij een alternatieve datum voor, noch brengt zij enig element aan waaruit zou kunnen blijken dat de door haar niet nader geduide “andere verplichtingen” van dien aard zijn dat zij zich niet meer tijdig kan organiseren derwijze dat de verdedigers toch aanwezig konden zijn bij het stellen van de bevolen onderzoekshandelingen. De verwerende partij betoogt overigens dat zij deze brief pas heeft ontvangen op 19 november 2007. Verzoekster, die bij betwisting de bewijslast draagt van de kennisgeving van haar brief en ter zake het risico draagt van het door haar gekozen

communicatie-instrument, betwist weliswaar deze datum van ontvangst, maar zij brengt ter zake niet het bewijs aan van het tijdstip waarop zij deze brief heeft verzonden bij fax. De enkele vermelding door de verwerende partij in de referentie van de antwoordbrief van 19 november 2007 levert alvast dit ondubbelzinnig bewijs niet op. Deze vermelding is immers niet meer dan een referentie naar verzoeksters brief die deze zelf had gedateerd op 16 november 2007, doch dit bewijst niet dat deze aldus gedateerde brief door de verwerende partij daadwerkelijk bij fax is ontvangen op 16 november 2007.

Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekster, in deze feitelijke context, niet aannemelijk maakt diligent te hebben gehandeld. Dit doet de Raad van State besluiten dat - mocht verzoeksters recht van verdediging zijn geschonden – zij er zelf de hand in heeft gehad dat zij op de door de tuchtverheid vastgestelde datum haar recht van verdediging niet heeft kunnen uitoefenen. Hieruit volgt dat verzoekster zelf verantwoordelijk is voor het feit dat de onderzoekshandelingen zonder haar of haar tuchtverdedigers heeft plaatsgevonden.

17. Het middel kan niet tot nietigverklaring leiden.

C. Vierde middel

Uiteenzetting van het middel

18. Verzoekster voert de schending aan van artikel 57, tweede lid, van de tuchtwet in relatie tot een schending van de materiële motiveringsplicht. Volgens verzoekster wijst de zinsnede “Overwegende uw tuchtverleden” in de bestreden beslissing naar de opgelopen tuchtstraf van 8 augustus 2006. In toepassing van artikel 57, tweede lid van de tuchtwet diende deze tuchtstraf te zijn uitgewist voor zover er binnen de termijn van twee jaar geen nieuwe tuchtstraf werd uitgesproken. Ingevolge de vernietiging van de tuchtstraf van 23 januari 2008 bestaat deze niet en is er in werkelijkheid aldus geen nieuwe tuchtstraf uitgesproken binnen de twee jaar. Nu er volgens verzoekster moet worden

aangenomen dat met de verwijzing naar het tuchtverleden van verzoekster “onmiskkenbaar rekening is gehouden met een uitgewiste tuchtstraf”, is het aangevoerde artikel 57, tweede lid, van de tuchtwet geschonden en steunt de bestreden beslissing op een onwettig motief.

19. In de memorie van wederantwoord beklemtoont verzoekster dat stellen “overwegende uw tuchtverleden” een verwijzing is naar het tuchtverleden: men kan er immers slechts naar verwijzen als het bestaat. De tuchtoverheid heeft effectief verwezen naar het bestaan van een tuchtverleden en er zodoende rekening mee gehouden.

In de laatste memorie herneemt verzoekster haar stelling dat een verwijzing naar een tuchtverleden een affirmatief gebeuren is. Het is een verwijzing naar iets dat bestaat.

Beoordeling

20. Verzoekster steunt haar kritiek enkel op de in de bestreden beslissing opgenomen zinsnede “overwegende uw tuchtverleden” die deel uitmaakt van de formele motivering van de bestreden beslissing, zonder dat zij in het middel enig ander concreet feitelijk element of gegeven aangeeft waaruit zou kunnen blijken dat de tuchtoverheid daadwerkelijk rekening hield met een uitgewiste straf. Met haar standpunt geeft verzoekster aldus weliswaar blijk van een eigen feitelijke beoordeling van de zaak, maar zij maakt niet aannemelijk dat uit deze enkele zinsnede moet worden afgeleid dat de tuchtoverheid rekening zou hebben gehouden met een uitgewiste tuchtstraf.

21. Het middel is niet gegrond.

D. Vijfde middel

Uiteenzetting van het middel

22. Verzoekster voert in het vijfde middel de schending aan van het legaliteitsbeginsel, van de toegewezen aard van de bevoegdheden van administratieve overheden en van de artikelen 32 en 38 van de tuchtwet. Zij zet uiteen dat de hogere tuchtoverheid slechts onder de voorwaarden vervat in de artikelen 18 en 38 van de tuchtwet kan optreden als tuchtoverheid. Te dezen is er geen sprake van evocatie in de zin van artikel 18 van de tuchtwet. Wat artikel 38 van de tuchtwet betreft, voert verzoekster in essentie aan dat indien de gewone tuchtoverheid oordeelt dat de feiten in aanmerking komen voor een zware tuchtstraf, zij een inleidend verslag moet opstellen dat zij samen met alle stukken van het dossier toezendt aan de hogere tuchtoverheid, waarbij zij tegelijkertijd aan de hogere tuchtoverheid de redenen meedeelt waarom zij meent dat de feiten van dien aard zijn om te worden gestraft met een zware tuchtsanctie. In de visie van de tuchtwet is de visie van de gewone tuchtoverheid de eerste en de fundamentele visie. Te dezen heeft de gewone tuchtoverheid geen inleidend verslag opgesteld, laat staan dat een inleidend verslag werd bezorgd aan de hogere tuchtoverheid. Volgens verzoekster bestaan voor het adiëren van de hogere tuchtoverheid wel degelijk vormvoorschriften - deze vermeld in artikel 32, vierde lid, van de tuchtwet en het “inleidend verslag” is daar één van - en is de adiëring van de hogere tuchtoverheid wel degelijk een stap in de tuchtprocedure: door de hogere tuchtoverheid te adiëren middels het toezenden van het inleidend verslag is de tuchtprocedure nog niet gestart. Artikel 32, eerste lid, van de tuchtwet bepaalt dat de gewone tuchtoverheid een inleidend verslag moet opstellen en vanaf dan kan het drie kanten op: seponering, een lichte tuchtstraf ofwel een zware tuchtstraf. In dat laatste geval wordt de hogere tuchtoverheid geadieerd door het bezorgen van het inleidend verslag, waarbij volgens verzoekster “het inleidend verslag” betekent het inleidend verslag dat de tuchtoverheid reeds had opgesteld conform artikel 32, eerste lid, van de tuchtwet. Tot slot wordt volgens verzoekster in de

wetsgeschiedenis expliciet de link gelegd tussen de artikelen 38 en 32, vijfde lid, van de tuchtwet.

23. In de memorie van wederantwoord wijst verzoekster er nog op dat artikel 32 van de tuchtwet twee elementen los van elkaar koppelt: het verzenden van het inleidend verslag en de mededeling van de redenen waarom de gewone tuchtoverheid meent dat de feiten van die aard zijn dat ze moeten worden gestraft met een zware tuchtsanctie. Dit laatste geschiedt “tegelijkertijd”, zodat het volgens verzoekster duidelijk is dat dit samen met het inleidend verslag is en dat dit inleidend verslag zodoende niet is beperkt tot een weergave van feiten en de redengeving omtrent de zware tuchtsanctie. Er is voorts geen verschil tussen een beweerdelijk “voorbereidend inleidend verslag” zoals de verwerende partij het ziet en het aan de betrokkene te betekenen inleidend verslag, hetgeen volgens verzoekster eveneens blijkt uit artikel 38 van de tuchtwet.

Beoordeling

24. Het auditoraat besluit tot de ongegrondheid van het vijfde middel op grond van de volgende overwegingen.

Omtrent de bevoegdheid van de hogere tuchtoverheid op grond van artikel 38 van de tuchtwet, citeert het auditoraat *in extenso* de arresten nrs. 204.249 van 25 mei 2010 en 217.411 van 23 januari 2012, waarin dit identiek middel werd beoordeeld en verworpen. Het besluit dat de redenering van de voormelde arresten ook in de voorliggende zaak integraal kan worden bijgevalLEN.

25. Verzoekster beperkt zich in de laatste memorie tot een verwijzing naar wat zij dienaangaande reeds heeft uiteengezet en concludeert dat zij niet beter wil weten noch een welles-nietes discussie wil voeren, doch louter een eigen visie hieromtrent heeft zoals zij die reeds heeft uiteengezet. Voorts brengt zij geen inhoudelijke argumenten of verweer aan tegen de gedane beoordeling door het auditoraat.

De Raad van State ziet geen reden om het anders te zien dan het auditoraat en bevindt aldus, de redenering van het auditoraatsverslag bijvallend, het middel ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van dertien februari tweeduizend vijftien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Daniël Moons,	staatsraad,
Carlo Adams,	staatsraad,
bijgestaan door	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Geert Debersaques